CUFUNDARUL

după N. USTINOVICI

de Al. Iacobescu

Pe vremea când n'aveam mai mult de zece ani, am petrecut o iarnă întreagă la țară.

Colindam pădurile, umblam după cuiburi de păsări și aflam cele mai atrăgătoare lucruri în legătură cu viața fiecăreia. Asta era singura mea îndeletnicire. Și îmi era tare urît când nu puteam ieși din casă.

La începutul lui Februarie, odată cu gerul, se deslănțuise un viscol cumplit. Tata nu mă lăsa să ies din casă o bună bucată de vreme. Și din această pricină, zilele treceau pentru mine toate anevoie.

In cele din urmă, când mă trezii într'o dimineață, băgai de seamă, uitându-mă la fereastră, că văzduhul se înseninase, limpezindu-se pe unele locuri.

Atunci îl rugai pe tata să-mi dea voie să ies. Mă îmbrăcai într'o clipă și iată-mă în ogradă.

Timpul era liniștit, dar gerul par'că se mai înăsprise. Soarele avea o lucire puternică. Zăpezile albe mă orbeau.

Cu neputință să dai o raită prin pădure. Troenele erau înalte cât casa și te puteai îngropa în zăpada, care, prin unele locuri, trecea mai sus de brâu.

O luai dealungul râului. Vântul spulberase omătURile aștemute peste ghețuri și ele aveau din loc în loc scăpărări limpezi și albăstrui.

Nu se zărea nici urmă de zburătoare. Panglica râului se întindea drept înainte, lung. și albă. De-o parte și de alta, urcând pe povârnișuri, se cățăra pădurea par'că amorțită, învăluită în fulgi de zăpadă. Nu se auzea nici cel puțin o tânguire de pițigoi. Imi ziceam: „Pe semne că nici sburătoarele nu se simț la largul lor, după un viscol care a ținut atâta vreme!"

Dar, la oarecare depărtare, zării deodată înaintea ochilor o pată neagră. Era o cioară moartă. Zăcea cu capul vârît în zăpadă, cu aripile desfăcute și sburlite de năprasna crivățului.

O ridicai de jos și o privii cu luare aminte. N'avea pe trup nicio rană. Mi-am dat seama că cioara murise de ger.

Și par'că m'a prins o milă de pasărea care căzuse biruită de ger, acolo, în mijlocul troenelor. Dar căutam să mă mângâi cu gândul că nu muriseră toate păsările în ziua aceia. Și nu mă îndoiam că, după câteva ceasuri de umblet, tot aveam să dau peste cine știe ce sburătoare înghețată numai pe jumătate. Mă și vedeam luând-o acasă, încălzind-o și dându-i de mâncare, îngrijind-o până'n pragul primăverii.

Ca și cum ar fi vrut să răspundă dorințelor mele, auzii dintr'odată un ciripit slab. Imi înălțai privirea. Inaintea mea se zărea o spărtură în mijlocul gheței. Din marginea acestei spărturi sbughi o pasăre cu gușa albă, care da din codița scurtă, lăsând să-i scape din gâtlej un cântec plin de voioșie.

„Nesocotita! îmi ziceam. Ce voioșie pe ea când gerul e atât de aspru!"

Dar sburătoarea cu gușa albă nici nu mă băga în seamă. Aș fi vrut s'o văd mai deaproape. Făcui câțiva pași, și iat-o pierind în spărtura din mijlocul râului. Se lăsase în apă cu capul în jos. O mai zării un răstimp, bătând pripit din aripi, parc'ar fi vrut să-și ia sborul spre înălțimi. Apoi n'o mai văzui.

Mă cuprinse o mare nedumerire. „De bună seamă că s'a înnecat!" îmi zisei cu spaimă. Și mă îndreptai în fugă spre marginea spărturii. Apele goneau la vale, împuținate. Dar pasărea înecată nu se zărea nicăeri.

Pornii în fugă spre casă, cu cioara moartă într'o mână, ca să dau de veste părintelui meu că o biată pasăre cu gușa albă se înecase în apele râului.

Tata îmi spuse să arunc cioara moartă în ogradă. Când auzi povestea cu pasărea înecată, începu să râdă cu mare poftă. Nu puteam să-mi dau seama ce găsea el de râs. Și, din această pricină, rămăsei îmbufnat.

— Măi băete, îmi spuse tata, era un cufundar. Nici gând să se înece. Dacă te-ai duce să-l vezi, el acum sburdă pe ghiață, bucuros că a putut să te înșele.

— Nu-i adevărat! strigai eu și mai plin de însuflețire. N'a știut că fusese făcută o spărtură în ghiață și s'a înecat. Am văzut cu ochii mei cum îl duceau apele la vale. Și apele râului erau foarte repezi.

— Ei, atunci, dă o fugă pân'acolo unde l-ai văzut, îmi spuse tata. Nici nu s'a clintit din loc. Dacă nu-l vezi zări numaidecât, înseamnă că mai cunoaște el o spărtură în altă parte.

S'a cufundat în cea dintâi, apoi își face loc și iese deasupra prin altele, câte mai sunt.